

Oponentský posudek bakalářské práce

Název práce: Psychologické otázky v práci s oběťmi trestné činnosti

Autor práce: Štěpánka Papáčková

Obor studia: Sociální a charitativní práce

Posudek vypracoval: Mgr. Karel Šimr

Datum: 26.4. 2018

Práce se v první kapitole věnuje problematice obětí trestné činnosti, ve druhé uvádí do viktimologie, ve třetí popisuje podoby sociální práce s oběťmi trestné činnosti, ve čtvrté se zabývá specifiky komunikace s oběťmi trestných činů a v páté popisuje možnosti individuální a skupinové práce s touto cílovou skupinou.

Z jazykového hlediska najdeme v textu poměrně časté chyby: např. v užívání zvrátneho zájmena „se“, špatné skloňování či překlepy, chybějící slova, narušené věty či špatné vazby.

Práce sleduje převážně psychologické hledisko. To je legitimní, zároveň to ovšem autorku v soudobém uchopení problematiky poněkud limituje. Zúžený pohled se projevuje např. masivním užíváním pojmu oběť. Dnes se například v oboru psychosociální krizové pomoci a spolupráce, tedy pomoci lidem v situaci neštěstí, preferuje pojem „člověk, zasažený událostí“. Ostatně uvedená disciplína by si rovněž zasloužila zmínku mezi prezentovanými přístupy k pomoci.

Autorka klade často až mechanistickým způsobem důraz na viktimizaci a poškození. Pozornost by si ovšem zasloužila také problematika posttraumatického růstu, vědomí, že v situacích významného narušení integrity často nemůže jít pouze o návrat do původního stavu, ale častěji o celkovou transformaci osobnosti, jak je obecně připomenuto v kapitole o krizi. V této perspektivě by větší pozornost mohla být vedle psychologické péče věnována také přirozeným zdrojům opory, spiritualitě apod.

Z dílčích věcí bych rád upozornil na poněkud dramatizovanou definici akutní reakce na stres (s. 15), chápané autorkou jako „závažná porucha“, přičemž jde spíše o přechodnou „normální reakci na nenormální situaci“. Stereotypní je též negativní hodnocení médií a jejich vlivu na viktimizaci (s. 21), přičemž je důležité připomenout, že média jako nositelé společenského uznání mohou hrát také významnou pozitivní roli.

Na s. 20 se autorka obecně odkazuje na „zkušenosti Intervenčního centra diecézní charity v Českých Budějovicích“, aniž by původ dané informace upřesnila.

Na s. 36 autorka nepatřičně hovoří o „vymraždění veškerých zvířat“. Ostatně i v souvislosti s tématem práce je třeba si uvědomit, že zvířata nejsou vražděna, nýbrž zabíjena.

Práci doporučuji k obhajobě.

Mgr. Karel Šimr